

1

SOBOTA

▶al jsem si malou snídani v *café Platia* na příjezdové silnici kousek nad přístavem a pak jsem se coural nahoru k autobusovému nádraží, abych si trochu protáhl nohy. Vlastně jsem chtěl nahoře odbočit z hlavní ulice doprava, abych zašel do své kanceláře.

Jenže na terase před kavárnou na autobusovém nádraží bylo dost rušno, a když pak ještě na mě zamávala číšnice Katharina, rozhodl jsem se, že k snídani přidám jedno nebo dvě piva. Nebylo tu moc volných míst, evidentně tu plno lidí čekalo, že brzy dorazí jejich autobusy. Ale přece jen jsem našel volnou židli u stolu, kde seděl pouze jeden muž.

Katharina přišla ke stolu a já si u ní objednal jeden mythos. Samozřejmě německy, poněvadž jako plno manželek v Agia Galini pochází z Německa. Přikývla a za chvílku mi přinesla pivo.

Popadl jsem láhev za hrdlo, tak piju nejradši, a vtom mi můj protějšek způsobně připil ze sklenice.

„Taky Němec?“

„Jo, vy taky?“

Hned jsem poznal, že je na mě ještě moc brzo. Na tuhle otázku byla moje protiotázka přece jenom dost blbá.

Muž se skutečně mírně ušklíbl, ale jinak na sobě nedal nic znát. Jestli jsem ho mohl vsedě odhadnout, byl větší a štíhlejší než já. Ne, hubenější. Tipl jsem ho na padesát pryč. Šedivých, nakrátko ostříhaných vlasů měl poskrovnu. Knírek taky krátce sestřižený. Jako většina turistů byl oblečený do trička a džínsů.

„Odjíždíte, nebo tu sedíte jen tak pro potěchu jako já? Já jen, že nevidím žádná zavazadla.“

Musel jsem si nějak napravit reputaci.

„Nemám zavazadla, poněvadž jsem přijel už před třemi dny. A čekám tu na někoho, kdo má za chvílku přijet autobusem.“

Teď se pro změnu proěkl on, pomyslel jsem si a v duchu se usmál. Čeká tu na dámu, ale vyhnul jsem se tomu, abych se ho na to zeptal.

„Zůstanete tu dlouho?“

„Ještě dva týdny, víc dovolené nemáme.“

Teď už hovořil o „my“, což moje školené ucho nemohlo přeslechnout. Víc dovolené nemají, ale proč sem potom jedou každý zvlášť? Jenže rozdělený páreček nepředstavuje zločin, který by mi mohl vynést nějaký honorář, a tak jsem čistě z profesionální zvědavosti změnil téma.

„A kde bydlíte, jestli to nepovažujete za přílišnou zvědavost?“

Muž se zasmál. „Ale co! Tady se vyptává každý každého. Bydlíme v pensionu *Kallithea*, nahoře na silnici.“

„Tak to máte skvělý výhled!“

„To máme, ale na pláž je to zase o kus dál.“

„Na pláž to odtamtud není dál než odsud. Vede tam přece ta strmá cesta přímo dolů. Akorát toho člověk nesmí vypít moc, jinak zpátky nahoru nevyleze...“

Pozvedl jsem láhev.

„A vůbec, necháme toho vykání. Já jsem Jak.“

„Jasně, třeba se tu ještě párkrát potkáme. Já se jmenuju Ebby. To je zkráceně Eberhard...“

Moje láhev zrovna tukla do jeho sklenice a do toho se s rachotem přivalil autobus.

Ebby rychle dopil, ale počkal, až autobus zacouvá na parkovací místo, vypne motor a otevřou se dveře. U moderních

autobusu je skrz skla sotva vidět dovnitř. Projevoval se dost netrpělivě, pořád otáčel hlavu od předních dveří k zadním. Pak najednou zamával a vystupujícím davem se v protisměru prodíral k autobusu.

V zadních dveřích se objevila půvabná žena s tmavě blond vlasy. Pátravě se rozhlédla a pak se rozzářila úsměvem a zamávala. Protlačila se skrz dav a padla mu kolem krku. Po vroucném polibku na přivítanou – nejsem natolik diskrétní, abych se díval stranou – se mu vysmekla z náručí.

„Počkej, ty můj tygříku! Nejdřív si musím vyzvednout tašku.“

Věnoval jsem se opět svému pivu a užíval si pohledu na upocené lidi, jak se teď tlačí k autobusu. To je dobře, že nikam nemusím. Najednou stál Ebby zpátky u stolu, levou rukou držel středně velikou cestovní tašku a pravou dotýčnou dámu, po té strkanici poněkud rozcuchanou.

„Cornelie, tohle je Jak, zrovna jsme se seznámili. Jaku, tohle je Cornelia. Všichni jí říkají Conni. Má po té cestě žízeň, i když je v autobusu klimatizace. Rychle něco vypijem, než vyrazíme k hotelu.“

„Proč ne, milou společnost mám vždycky rád.“

Ukázal jsem na židle přistavené opěradlem k hlavní ulici. Rád si sedám vždycky tak, abych měl zeď za zády. Takhle

mám o všem přehled. Jednou jsem někde četl, že to tak dělají nebezpeční muži i ti, jimž nebezpečí hrozí.

Když si sedali, zamrkal jsem na ni. Usmála se, ale úplně jinak než předtím na Ebbyho. Byla opravdu štíhlá, a přece na ní všechno sedělo v těch nejlepších proporcích a na správných místech. Musela být nejmíň o patnáct roků mladší než Ebby.

Potlačil jsem všechny nepřijatelné myšlenky a zařadil jsem si je jako pěkný pár.

„Dáš si taky pivo, Conni?“

Dlouho se nerozmýšlela.

„Po té cestě je to myslím to nejlepší, řekla bych. Víno radši až večer.“

„Samozřejmě... Katharino, třikrát mythos, prosím!“

To druhé jsem už zavolal přes rameno na Katharinu, která teď před skoro prázdnou terasou stála ve dveřích lokálu. Kývla na mě a za chvíli přinesla objednané pití.

Následovala krátká ženská konverzace s nově příchozí a pak nás Katharina nechala zase o samotě.

„Takže...“ pozvedl jsem láhev. „Srdečně vítejte v Agia Galini!“

Připil jsem jim jednomu po druhém. Pili jsme v klidu každý svoje pivo, ale zábava přešla do dost úsporného small-talku, poněvadž jsem teď evidentně překážel. Ti dva měli oči jenom jeden pro druhého.